

MÒBIL

Pep Tines

Busco, desesperadament, un “motiu” per matar la veïna del cinquè segona. El desig ja el tinc, em falta el motiu, la raó, el mòbil.

Aquest interès em ve de fa mig any i cada vegada és més enverinat. S’ha ensenyorit de la meua voluntat i dels meus dies i de les meves nits. A la feina el cap se me n’hi va, dormint hi somio, al bar miro el marro del cafè per veure-hi un senyal, al metro cerco mirades còmplices, sota la dutxa imagino rius de sang, quan menjo em sembla assaborir verins, només veig pel·lícules de crims i llegeixo novel·la negra, visito cementiris que m’inspiren fantasmagòriques imatges, faig elucubracions sobre possibles conseqüències d’un acte semblant, repeteixo centenars de vegades recorreguts comuns memoritzant-ne els topants i cronometrants anades i vingudes, dibuixo croquis d’escenaris possibles, tinc les parets de l’estudi de casa plenes de fotografies furtives seves en tota mena de situacions. Les observo hores i hores, m’inspiren..., hi tinc armaris i prestatges amb tot d’instruments, d’eines possibles per

a una bona mort: revòlver, escopeta, ganivets, espases i catanes, tenalles, instruments de tortura... El desig, immensament profund, profundament immens, és, ara per ara, l'única raó de la meua vida. Em manca el motiu, el mòbil, d'una mort.

Saber que la teua víctima et passa a dos pams, a l'altra banda d'una porta, et fa desitjar-ho encara més. És un repte, un estímul, una droga que es dilueix i corre per les teves venes. Saludar-la al replà, entrar a l'ascensor a soles amb ella, mirar-la als ulls i somriure, caminar dues passes rere seu quan torna de la botiga, deixar-la passar al pas de vianants amb el peu disposat a prémer l'accelerador, tenir-la a prop a l'andana del metro, plena de gent, ella molt endavant, just al marxapeu, mirant distretament al fons del cau negre si sorgeixen els dos ulls lluminosos del serpent elèctric, jo, darrere seu, just a la distància d'un braç estirat que la pot empènyer. Em sento poderós, algú que pot disposar la vida d'un altre..., i que deixa viure. Ella viu perquè jo no he volgut matar-la. Cada dia que passa, cada minut, cada segon que viu de més, me'l deu a mi. Tinc el moment, tinc el lloc, tinc la manera, l'arma, tinc la coartada. Tinc el desig, la necessitat, el cos m'ho demana, però no trobo el motiu, el mòbil. Sense aquest no seria el mateix, ja res no seria res.

La veïna del cinquè segona no m'ha fet res, gairebé ni la conec. Només de vista. Viu sola i no hi ha res en ella que em provoqui, que em motivi, que m'indueixi a matar-la. És una dona neutra. No em molesta prou per empenyar-me i reaccionar violentament.

Quan mou els mobles o camina per damunt del meu sostre ho fa amb el soroll just per saber que hi és. No és

prou guapa per perdre el cap per follia d'amor ni prou lletja per escanyar-la per ser-ho. No la puc apunyalar perquè tingui una veu cridanera que m'atabali ni inaudible que m'atordeixi. Gasta el to just per no molestar i, tanmateix, fer-se sentir. A l'ascensor no fa olor ni pudor i quan estén la roba no la deixa degotar damunt els meus llençols ja eixuts. Molt de tant en tant té un amant i ni ell no em molesta. El llit fa el soroll just per adormir-me gronxat al compàs de les seves investides.

Vaig voler canviar de víctima, però ningú més no m'atreia. Ni el caixer raquític del supermercat, ni la dona desmesuradament maquillada de la fleca, ni el guarda jurat amb pinta de bulldog de la porta sud dels grans magatzems, ni tampoc la mestressa bruta i amb pudor de resclosit de la floristeria. Eren massa evidents, no oferien cap atractiu. Podien apaivagar les ganes de matar, però no oferien la dosi mínima de dificultat, d'interès, de risc. Matar per matar mai m'ha seduït. Sí, no dic que no m'agradi la sang escolant-se pel coll d'un home, xopant la camisa de l'uniforme, trobar-la, tèbia, a les mans; o els budells d'una dona que sobreixen i s'escampen pel tall que li ha fet el seu propi ganivet de desossar; o l'expressió de terror als ulls d'una noia que s'ofega perquè la mà plena de terra li omple la boca, o podeu imaginar la seducció dels ulls cataràctics d'un avi postrat al seu llit d'hospital mirant-te quan li acostes el coixí a la cara? Sí, tot això pot arribar a commoure'm, la bellesa plàstica generada en el moment no té preu, però és un plaer efímer, no hi ha un procés de creació que impliqui tots els sentits i abasti les ànsies espirituals d'un acte tan sublim com el d'un crim planificat, mesurat, precís.

Aquesta dimensió metafísica no es pot arribar a donar si només obeeix a un impuls febril, a una necessitat de plaer irracional o a una reacció d'autodefensa.

Mai no he volgut explicar a ningú aquest delit. Mai no he deixat entreveure la meva ànsia. Saber-te posseïdor d'un gran secret i saber-lo guardar és part del joc. Et dona seguretat i et fa estar orgullós de ser algú especial, d'estar per damunt de banalitats mundanes i materials. La planificació d'un assassinat ha de ser meticulosa, sense distraccions ni interferències afectives que, inevitablement, portarien a consideracions ètiques o morals que no ajudarien gens a mantenir una ment clara, que només ha d'estar amatent a la seva comesa.

La veïna del cinquè segona aquest matí, a l'ascensor, mentre m'imaginava el seu coll travessat per l'agulla que li aguantava el monyo, s'ha girat de cop i volta cap a mi i m'ha demanat si tenia Wi-Fi. Li he respost que sí i llavors m'ha proposat de compartir-lo i pagar-lo a mitges. Si li deia que sí, podria ser perillós per als meus plans tenir cap lligam amb ella. Si li deia que no, quedaria com un repel·lent i potser perdria l'oportunitat d'apropar-m'hi més i trobar la manera d'executar millor els meus plans. He trobat una resposta de conveniències: li he dit que m'ho rumiaria i que ja li diria alguna cosa.

—... Gràcies...

—... De res...

—... Em dic Sònia...

—Aaah!, molt de gust... —Ja ho sabia, tenia el nom a la bústia.

I, evitant la seva mirada encuriosida, he clavat la meua al panell de botons de l'ascensor, mentre de reüll veia com ella no em treia els ulls de sobre. Em posava nerviós. Als

ascensors no es mira la gent tan descaradament!!! A veure si aquest pot ser un bon motiu per matar-la, el mòbil...

—... I tu? Com et dius? Perquè ets el que vius al quart segona, oi? El de sota casa... És que si no el senyal del Wi-Fi no... Em sents gaire, des de sota? Et molesto? Si molesto, digues-ho, eh!

No callava! I cada vegada m'atabalava més i interiorment em sentia ansiós, em faltava aire. Havia de fer un gran esforç per controlar-me, no podia assaltar-la allà mateix, em descobririen! Tot d'una he notat una fredor al cos i immediatament m'he posat a suar. Ella em mirava interessada i per uns breus moments m'ha semblat que se li deformava la cara. Una pesantor al front i un buit... I és la darrera cosa que recordo haver vist: la seva cara com se m'acostava des de sobre i que ambdós anàvem baixant i que em parlava, però que jo no la sentia...

M'he despertat en un lloc estrany per a mi i la cara de la dona, la veïna del cinquè segona, tornava a ser davant de la meua, al damunt, mirant-me somrient i eixugant-me el front amb alguna cosa humida. No sabia quanta estona havia estat així, veia claror que entrava per alguna finestra i semblava que feia un sol bastant radiant.

Anava a demanar que què carai feia, que què passava i que on era, però ella m'ha posat suaument la mà a la boca i el dit índex de l'altra se l'ha posat davant els seus llavis: "Xsss..." i he aclucat els ulls trobant la suavitat de la pell dels seus dits als meus llavis i els narius omplint-se'm d'olor de rentaplats.

M'he tornat a despertar i no he vist aquella cara. El drap humit reposava, sol, damunt del meu front. Una minsa llum d'una làmpada donava un aire estrany al lloc. Pel que

semblava, ja no era de dia. Se sentia una musiqueta llunyana, en alguna altra habitació, però com si haguessin tingut la prevenció de posar-la molt baixa. M'ha semblat reconèixer el Paolo Conte cantant *Via con me*. Estava estirat en un llit petit, en una habitació desconeguda, decorada i endreçada per una dona, això segur. Amb molt bon gust, pintada d'un ocre rovellat molt suau, unes cortines molt discretes i funcionals, però, alhora, elegants. Un toc suau d'ambientador natural... Alguna bosseta amb espígol a l'armari? He provat d'aixecar-me. El cap em donava voltes i he desistit immediatament.

Un altre període de temps indeterminat i sento *Cosa sai di me*. Vaja, algú que coincideix amb les teves preferències musicals...

Per la porta entreoberta em sembla veure una ombra que trafega, una dona feineja, sembla, a la cuina... Ah, sí..., la veïna del cinquè segona. Em trobo extremadament afeblit i començo a recordar borrosament l'escena de l'ascensor, però no en recordo el desenllaç... La figura es belluga lentament i avança cap on sóc jo. Camina amb cautela perquè sembla que porta alguna cosa a les mans que no puc veure, només la seva figura retallada a contrallum per la claror que va quedant enrere... Em quedo quiet, expectant. La porta de l'habitació s'acaba d'obrir del tot i la silueta es retalla perfectament al llindar i l'escassa llum de la cambra il·lumina tènueament el seu rostre, somrient. Aquell contrast de llum fa transparentar el vaporós vestit blanc marfil que duu, deixa que el seu cos es dibuixi voluptuós i la nebulosa que envolta la meua percepció visual afavoreix que em senti com en un oníric anunci ensucrat de perfum per a adolescents angelicals. De fons, ara, la banda sonora, a un volum considerablement més alt, és *Ain't no cure for love* i em sembla

veure el Leonard Cohen, amb les seves ales blanques de campaneta, voleiar gràcil al seu entorn envoltat per un estol de minúscules estrelles daurades, llampeguejants. Aquell Cohen, la veu del qual m'ha fet companyia tantes i tantes nits d'insomni des que ho vam deixar amb la Núria. Aquell Cohen que amb la seva veu profunda i vellutada m'aboca invariablement a un pou de melancolia profundíssima.

S'acosta i puc veure que porta una safata i, damunt d'aquesta safata, un bol i un vas amb alguna infusió.

—Hola, Enric, has dormit gairebé tot el dia, et trobes millor? —La veïna del cinquè segona sap el meu nom, no recordo haver-l'hi dit mai—. Et porto una mica de menjar i alguna cosa per beure, t'anirà bé, has de reprendre forces. No pateixis, pots quedar-te i reposar tot el temps que vulguis, millor que estar sol, en el teu estat, a mi no em fas cap nosa...

Em fa incorporar una mica, el cap em torna a donar voltes, però puc mig asseure'm repenjan-me als coixins que ella delicadament m'acomoda darrere l'esquena i m'estabilitzo. Em deixa la safata a la falda. Sopa torrada amb pilotilles, genial, m'encanta!, i una mena d'infusió de camamilla o marialluïsa, fa bona olor.

—Menja tranquil, t'anirà bé. La infusió també, és una barreja que em faig jo mateixa, a mi em va molt bé..., m'anima... —I em passa la mà pel cap, esbullant-me els cabells, somrient, mirant-me de fit a fit, sembla satisfeta de sentir-se útil, d'ajudar-me, orgullosa i amatent. S'acosta i em fa un petó al front. Sóc incapaç de reaccionar, ni puc dir res, no em surten les paraules. Les paraules rai, els pensaments són difusos, inconcrets, no els sé articular. Tot és com irreal, eteri, vague...

La veïna del cinquè segona somriu, amable, i es mostra sensual. Parla fluixet i la seva veu ressona dins el meu cap amb la cadència perfecta, el to just i el timbre suau. Un àngel.

—Menja, fes tranquil, ara torno... Necessites res més? Vols fruita? Potser millor que no, encara... De moment prova amb això, a veure si se't posa bé... —Ho va dient mentre es va allunyant cap a la porta i la travessa i torno a veure la silueta que la transparència deixa endevinar... I no tinc opció a dir res, tampoc no en sabria... Estic embadalit, només puc observar i deixar-me fer... La sopa és molt bona, amorosida pel pa torradet molt ben esmicolat, sense ser pastós i sense fer grumolls; les pilotilles, petitones, massisses, però toves, al punt just de sal i lleugerament picants, que es deixen mastegar amb avidesa, una per una, petites perles de carn picada espurnejada amb all matisat pel julivert. Me l'he acabat tota i m'ha sortit un rot de satisfacció que m'ha deixat bocassa amarga a la gola. Devia tenir l'estómac una mica brut o ressentit, sempre l'he tingut delicat... Un glop de la tisana, amb una mica de mel. No sabia pas identificar-ne el sabor, potser sí que sembla camamilla, amb tocs de menta o tarongina i potser llimona, però també hi trobo un regust una mica agre, no molesta, però s'hi troba alguna cosa que hi desentona..., molt subtil..., potser és la mel, de què deu ser?... Decididament, no molesta...

Em trobo flotant en l'aire, no tinc gravetat. Com a les pel·lícules. "If you want a lover, I'll do anything you ask me to...", han apujat encara més el volum de la música, el Leonard, *I'm your man*, la cançó que sempre havia dedicat a la Núria i que m'he posat milions de vegades per mortificar-me en cada una de la resta de nits de solitud.

La veïna del cinquè segona, la Sònia, torna a aparèixer. Va totalment nua. La veig envoltada d'una aurèola lluminosa, fluorescent, i avança cap a mi sense caminar, es desplaça levitant... Somriu maliciosa i arqueja l'esquena fent emergir els pits imponents.

El temps ha deixat d'existir, el temps no té temps, no hi ha temps. Totes les dimensions s'allargassen i es contrauen elàsticament sense cap solució de continuïtat. Vull estendre les mans per abastar tanta felicitat, però se'm fonen les imatges i em capbusso en flocs de núvols de cotó i em sento un satèl·lit orbitant al voltant d'ella, que al seu torn també gira frenèticament sobre el seu mateix eix. Aterro de nou i sento un lleuger xiuxiueig a l'orella amb l'aire tebi que exhala una boca a tocar.

—... Deixa't portar, deixa't fer... Ho he preparat tot per a tu... Ho he pensat tot per a tu...

I trobo unes dents esmolades que em mosseguen incisivament el lòbul fins que llanço un gemec. Em reconec els sentits, però no em reconec el cos, res no em fa cas. No tinc músculs, no tinc massa, no tinc força, tot és ingràvid...

—... Vine, t'agradarà... “Ah, but a man never got a woman back...” T'agradarà... —em mussita.

El llit es mou empès per la Sònia, la veïna del cinquè segona, l'entreveig al peu del llit, se la veu contenta, satisfeta... I em somriu... I em somriu... I clava la mirada en la meva i em penetra i veig guspines estranyes a la seva nineta i m'engoleix en una espiral turbulenta i huracanada, i caic, i caic i no arribo al fons i vull cridar, però no ho aconseguixo..., i puc mig obrir els ulls i veig passar el sostre damunt meu, i el bastiment d'una porta, i que entrem en una altra habitació, amb la llum fluctuant de centenars d'espelmes

i olors d'encens i sàndals exòtics. El cap oscil·la a dreta i esquerra i música, i música, i... "If you want a lover, I'll do anything that you ask me to, and if you want another kind of love, I'll wear a mask for you...", encara el Leonard... Què hi fa, el Leonard aquí? Per què el Leonard? El contrast d'aigua freda a la cara em fa reaccionar i obrir lleugerament els ulls. La veig a ella, la Sònia, la veïna del cinquè segona, que em mira profundament als ulls i la seva mirada és fosca i el rictus de la seva cara em fa por. Qui és? Què fa? Què passa? Veig les parets de l'habitació. Són plenes de fotos. Jo sóc a totes les fotos, al carrer, a la finestra, al balcó, a la feina, al metro, al parc, al bar... I plànols i croquis de llocs i recorreguts habituals en mi... La resta de l'habitació són postades i vitrines plenes d'objectes estranys, armes, instruments de tortura, eines...

S'acosta cap al capçal, s'asseu al llit, m'agafa el cap, me l'aixeca lleugerament i el deixa reposar damunt la seva falda. La paret del davant també és plena de fotos meves, però al mig n'hi ha una de gran amb la cara del Leonard Cohen i un ganivet clavat al mig del front.

La Sònia, la veïna del cinquè segona, em prem fort el cap a la seva falda i m'hi fa un petó. Amb una mà em subjecta per la barbeta i em fa mirar la foto del Leonard, mentre d'un platet agafa una pilotilla de la sopa i me l'entafora en un nariu, i una altra a l'altre forat. Agafa el vas amb la tisana, em fa obrir la boca i me'n fa beure.

—... El veus, amor? El veus? Ja està, ja no l'haurem de sentir mai més, mai més, mai més...